

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 380/2023
25.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Невенке Важић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање правде из члана 336б став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милана Петковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу 6К. број 123/20 од 20.10.2022. године и Вишег суда у Зајечару 1Кж1. 7/23 од 20.02.2023. године, на седници већа одржаној дана 25.04.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу 6К. број 123/20 од 20.10.2022. године и Вишег суда у Зајечару 1Кж1. 7/23 од 20.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу 6К. број 123/20 од 20.10.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело ометање правде из члана 336б став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 02.07.2019. године до 04.10.2019. године, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује без примене електронског надзора, а које просторије окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, па уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Окривљени је истом пресудом осуђен и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена новчаном казном тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дана казне затвора. Такође, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду износ од 5.000,00 динара на име паушала и износ од 28.598,00 динара на име осталих трошкова кривичног поступка, а Основном јавном тужиоцу у Зајечару, Одељење у

Књажевцу плати износ од 31.895,00 динара, све у року од 15 дана од дана правносног пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зајечару 1Кж1. 7/23 од 20.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића и пресуда Основног суда у Књажевцу 6К. број 123/20 од 20.10.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Милан Петковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело ометање правде из члана 336б став 1. Кривичног законика.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Петковића је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело ометање правде из члана 336б став 1. Кривичног законика (КЗ) и то да је наведено дело извршио пасивном радњом, односно нечињењем иако се ово кривично дело по наводима браниоца може извршити само активном радњом, односно чињењем у виду позивања на отпор, позивања на неизвршење судских одлука или ометањем на други начин вођења судског поступка.

По оцени Врховног касационог суда изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се правноснажне пресуде суштински побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, нису основани.

Кривично дело ометање правде из члана 336б став 1. КЗ чини онај ко друге позива на отпор или на неизвршење судских одлука или на други начин омета вођење судског поступка. Дакле, радња извршења кривичног дела садржи алтернативно постављене радње и може се састојати у позивању на отпор или на неизвршење судских одлука или на други начин ометање вођења судског поступка.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени АА оглашен кривим да је „са умишљајем и у урачунљивом стању, ометао вођење судског поступка, и то

извршног поступка у предмету Основног суда у Књажевцу И. број 209/14, на тај начин што... није дозволио судским извршитељима Основног суда у Књажевцу, Павловић Драгану и Јовановић Небојши, да спроведу извршну радњу испражњење и предају непокретности извршног дужника ББ (његове супруге) извршном повериоцу ВВ, тако што је закључао кућу и није хтео да је откључа, рекавши да ће запалити кућу и сваког ко приђе или уђе унутра и ако буде спречен, он ће то учинити касније, а што је поновио више пута... иако је био свестан да је његово дело забрањено“.

Имајући у виду наведено, по оцени овог суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела ометање правде из члана 336б став 1. КЗ и то како објективна која се односе на радње окривљеног (окривљени није дозволио судским извршитељима да спроведу извршну радњу испражњење тако што је закључао кућу и исту није хтео да откључа рекавши да ће је запалити као и сваког ко приђе или уђе унутра, те да ће и ако буде спречен то учинити касније), тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свест и воља) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела, па су супротни наводи из захтева оцењени као неосновани, јер наведене радње окривљеног представљају алтернативну радњу извршења овог кривичног дела „на други начин ометање вођења судског поступка“.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, која повреда не представља законом прописан разлога за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**